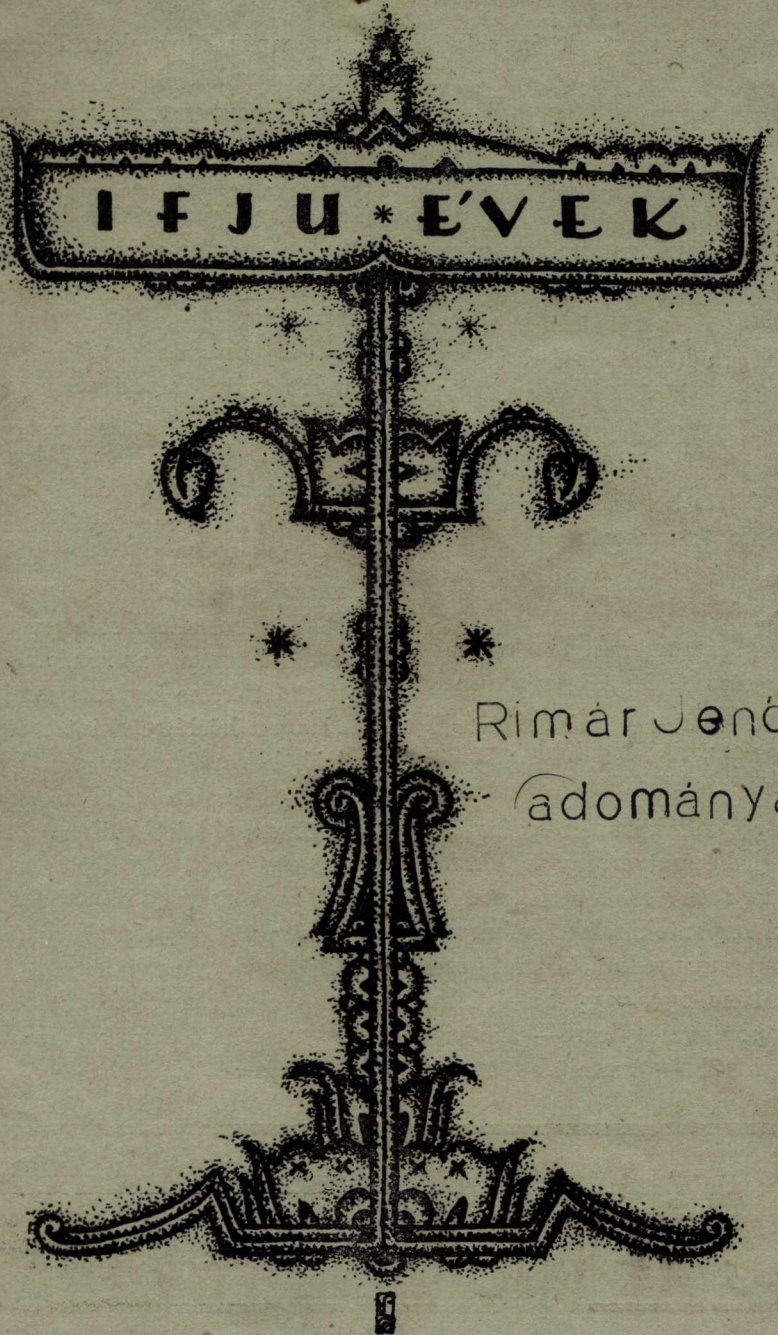

16
Nagytszűzletű
Rimár Jenő ev. vallástanárnak
Bp. VII. Gizella ut 28.

Rimár Jenőné
ajándéka

Kedves Fejtörő Olvasóink!

Egy hatalmas keresztrejtvénnel köszöntünk titeket az új évfolyam legelső számában. Ezen aztán lehet gondolkodni eleget, s rágni a ceruza végét, míg minden kiviláglik benne. Hát tessék neki-látni a munkának, mert az idei rejtvény-rovat és a megfejtéssel járó versengés még a mult évinél is sokkal érdekesebb-nek ígérkezik.

Most a meginduláskor tájékoztatásul a következőket közöljük olvasóinkkal egész esztendőre szolgáló szabályok gya-nánt.

1. A megfejtéseket a szerkesztőségbe kell küldeni, az egyes számokban rende-sen jelzett időpontig. A később érkező megfejtések érvénytelenek.

2. Minden szám rejtvényeinek megfej-tői közt sorsolás útján könyvjutalmakat osztunk ki. Ebben a sorsolásban min-denki részt vesz, aki legalább egy rejt-vényt helyesen megfejtett.

3. A megfejtők közt az egész évfo-lyamra kiterjedő pontverseny folyik. Min-den közölt rejtvény mellett jelezve van a pontérték. A pontokat összeadjuk s év-végén a pontverseny legjobbjai nyernek jutalmakat. Nem egy, vagy kettő, hiszen a mult évi pontversenyben — az évközi jutalmakon kívül — harmincegyen kap-

tak pompás könyveket. Tehát érdemes a kitartó munka.

4. A pontverseny két csoportban fo-lyik. I. alsó osztályosok és II. felső osz-tályosok. Ezzel kiküszöböltük a korral járó előny igazságtalan következményeit. Minden megfejtő jelezze levelében neve mellett az osztályt is, hogy csoportba oszthassuk.

5. A pontverseny állását rendszerint minden számban teljességében közöljük. A pontozás iránti esetleges kifogásokkal mindenki bátran élhet, hiszen sajtóhiba is van a világon! Ha igazsága van — amit az eltett megfejtésekből pontosan meg tudunk később is állapítani — a hibát kiigazítjuk.

6. Szépen, olvashatóan írjuk a megfej-téseket. Azon a papíron, amelyre a meg-fejtést írtuk, ne legyen semmi más. Tehát ne legyen közlésre szánt rejtvény, reklamáció, beküldött vers stb. Ezeket mind külön papírlapra kell írni, mert csak így jutnak el a különböző ügyek rendelte-tési helyükre.

7. A beküldött és közölt rejtvényért nem jár külön ponttöbblet. A beküldő csak a megfejtésért járó pontokat kapja.

Egyebekben minden kérdésre a rejt-vényüzenetek közt válaszolunk.

Indulj!

ITT AZ IDŐ!

LÉPJ AZ IFJÚ ÉVEK TÁBORÁBA!

IFJÚ ÉVEK

IFJÚSÁGI FOLYÓIRAT

XII. ÉVFOLYAM — 1933/34. TANÉV

MEGJELENIK A TANÉV FOLYAMÁN
MINDEN HÓNAP 1-ÉN.

BUDAPEST

Ifj. Kellner Ernő könyvnyomdája, V., Csáky-utca 10.

78888

Rimár Jenőné
adománya

*HISZEK EGY ISTENBEN,
HISZEK EGY HAZÁBAN,
HISZEK EGY ISTENI ÖRÖK IGAZSÁGBAN,
HISZEK MAGYARORSZÁG FELTÁMADÁSÁBAN!*

ÁMEN.

IFJÚ ÉVEK

XII. ÉVFOLYAM, 1. SZÁM.

BUDAPEST, 1933. OKTÓBER 1.

FÉNYKÉPFELVÉTELEK

özöne készült a Jamboreeról. Talán soha annyi fényképezőgép nem jött össze Magyarországon egy helyre. A Zeiss-Ikon, Bucki, Beira, Welta-gépek kattogása kitétte volna egy csendes pergőtűz lármáját. Ezek a gépek igen sok fényes jelenetet vettek fel. Beállításokat, megvilágításokat, amelyek a nagy napok fényét örökítik meg s amelyek az arany fürdőben kifürdetve messze elvitték a világ-cserkészet, a magyar föld s talán azt mondhatjuk: a magyar cserkészlet dicsőségét.

Két fontos felvétel azonban, kimaradt. Láttuk bőven Bi Pi kedves alakját; láttuk a legismeretlenebb népek fiait; magyar földön lévén, még a magyarokat sem érte elnyomás: vezetők és felekezetek egyaránt szóhoz juthattak. Nem láttuk azonban sem fénykép felvételekben, sem újságcikkekben eléggé a cserkészlet lelkének megindítóját: Jézust. Hát nem volt elég istentisztelet, prédikáció, fesusület, kereszt, ének, ima és Biblia? — mondhatná valaki. Igen, volt! De vajjon ebből vittek-e el legtöbbet a Jamboree fehér fényképezőgépei: a cserkészlelkek, s ezzel találkozhatott-e határozottan a Jamboree sok százezer látogatója? Ha voltak is jelenetek, amelyek Jézus jelenlétét éreztették, ki sietett ezt megörökíteni? Pedig nem véletlen, hogy a cserkészek első éneke a szülőföldjén s itt Magyarországon is Órála szólt:

„Fel, barátim, drága Jézus zászlaja alatt!”

Ne gondoljátok, hogy ez megint csak túl-papos beszéd! A cserkészlet lesíklík nagyrahitottsága fényes vonalairól s belesik a túllontúl emberi hiúságoktól megfertőzött mozgalmak sorába, ha nem maga Jézus marad a központban, s ha az ő szerepét úgy el lehet hallgatni, mint ahogy azt tették mostan. Itt nem személyi sértődésről van szó. Nem Jézusnak van szüksége arra, hogy a legfőbb fényképfelvétel Róla készüljön, hanem a cserkészletnek s annak a világnak, amely a cserkészlethez valami jobb világrend előkészítésének álmát fűzi.

A másik, ami hiányzott a sok felvétel közül, a konferencia árnyképe. Sokan ezt nem is látták meg, ép azért, mert a dolgokat nem mérték Jézushoz. Azon nem csodálkozunk, hogy árnyképek is vannak. Ezen a földön minden árnyat vetve jelenik meg, s még a legszentebb munkában is ismerjük a törvényt: ahol az Isten templomot épít, ott a Sátán is felállítja a maga kápolnáját. Ezzel azonban nem tehetjük magunkat túl az árnyak megszívülésén. Kell lenni finom Zeiss-Ikon-gépeknek, amelyek az árnyéket figyelik meg. Nem ünnepontásból, hanem a nagy ügy iránti féltő szeretetből. Tudom, hogy egyesek megrögzítettek magukban ilyen felvételeket; szomorú, bánatos, fájó szívvel tették.

Egyel beszéltem is közüük és soha sem felejttem el, amikor egyébként ragyogó cserkész-arcán valami nagy csalódás érzése borongott, s csak ennyit mondott: „Arról jobb nem is beszélni.“ Tudom, hogy vannak, akikben ezek az árnyképek egészen titkon a cserkészlet nagyrahitottségében való hitet is próbára tették. De úgy vélem, valahol a magyar Jamboree nagy albumába is el kell tenni valamit ebből a megdöbbentően sötét fénykarcokkal felszántott árnyképből. Mert suttognak arról, hogy a Jamboree táborában estenen razziát is kellett tartani, s azokra, akiknek jelszavuk: „Légy résen!“ — a cserkész-tízparancsolaton, a lilium-jelvényen, az esti imán és éneken kívül, állítólag detektíveknek és rendőröknek is kellett vigyázni. Nem a Ti bűnösök ez, cserkészek, hanem ezé a nagy bűnös világvárosé, amely szennyét nem tudta visszatartóztatni, s rá akarta locsantani a gödöllői fehér lilium-szigetre. De jó azért, ha megálltok ennél, ti magyar cserkészek, mert ez a Budapest mégis a tiétek. Talán, ha valamikor valamelyitek fennül az ország és magyar élet nevezetes kormányzó helyein, előveszi ezt a fájó

árnyképet, s másképp szavaz, ír és aktáz, ha egy erkölcsvédelmi törvényre kerül a sor. Ám jó, ha magatokra is gondoltok. Nincs-e Nektek is részetek abban, ha ez a világ nem tudja, hogy ti a legkomolyabb testi és lelki tisztaság katonái vagytok, s fajotok, véretek, hazátok, jövőtök, üdvötök és nagy elhivatástok elleni merényletnek tartjátok, ha valaki ebben akar kísérteni Benneteket?

Hiányzó fénykép, — hiányzó és mégis meglévő árnykép! Nincs-e valami összefüggés köztetek? Nem kellett-e annak Istentől való szükségszerűséggel úgy történni, hogy ahol Jézus fényképe háttérbe szorul, ott kiüsse nagy, komor riasztó fejét a fenti árnykép. De igen, nem kisebb dolog: Isten újja nyilatkozik meg előttünk s lesz villámló, fényes mutató nyíllá Jézus felé. Mennyi képed van a Jamboreeról? Teljes-e az albumod? Vedd bele legalább most utólag azt, Akire legnagyobb szükséged van; Aki legjobban hiányzott s Aki a fényes vonalakról letérő cserkészletet és cserkészt megmentheti: Jézust.

Gáncs Aladár.

AZ ÉJFÉL VÁROSA

V. A. KOSKENNIEMI.

Üres a város mostan éjfelen.

A nap is elpihen fáradtra váltan,

Egy furcsa hang feldöng az éjtszakában,

Hogy sarkomat a járdához verem.

Az éj süket, alig ver szíverem,

Sötét szobámon rejtélyes nyomás van,

És mint egy szellem megnő óriásan.

Az égbolt pislogó csillagterem.

Úgy érzem, mintha itt vón a halál,

A városban egy lelket sem talál.

Az élet mintha kőbe dermedt volna.

Egyedül volnék, úgy érzem magam,

Fejemben száz vad gondolat fogan,

S keblemben mintha a halál dalolna.

Finnből fordította

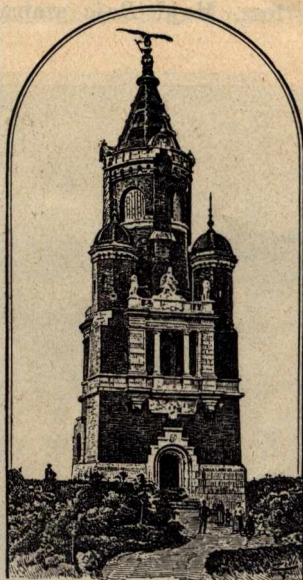
Schütz Ödön.

LEFELÉ A DUNÁN.

BUDAPEST—BELGRÁD.

A nap már lebukott a budai hegyek gerince mögé és bíborvörös háttérrel festette élénk az épületek jólismert körvonalait, amikor sietve belevegyültem abba a tolongó emberáradatba, mely a Dunagőzhajózási Társaság expresszhajójának fedélzetére tartott. Lánccsörgés, sípolás, parancszavak és a kikötőgerendák recsegésének hangzavara között telt az idő, és mire elhangzott az indulást jelző harangszó, az utolsó füttyszó, már leszáll az este. Az indulással együttjáró lőtás-futás megszűnik, működésbe jönnek a hatalmas hajókerekek,

kat és Dunánk ezernyi csillogó villanylámpától megvilágított partjait.

A zimonyi millenáris emlékmű.

Hajó a Dunán.

és csakhamar sötét árnyként siklik el a hidak alatt gőzösünk, bele az éjszaka sötétjébe, maga mögött hagyva szép fővárosun-

Másnap kora hajnalban felmentem a fedélzetre, hogy élvezzem a nyári napfelkeltét. A kiszélesedett medrű öreg Duna esendesen, méltóságosan folyik, síma víztükkrén egy hullám sem látható, mintha csak állóvíz volna. Ebbe a síma víztükörbe, mint valami éles eke szánt bele hajónk, az „Uranos“ orra, széles, partig verődő hullámokat támasztva. A hullámok és a hajó kéményéből kigomolygó füst jelzik kettős országútként, a messzeségbe elvesző hajó útját. Seholy egy szellőcske, mindenütt csend, nyugalom, mely szinte fenségessé teszi e nyári pirkadás nagy nyugalomát. Ehhez járul a hajókerekek halk, ütemes zenéje és a hatalmas hajótest ritmikus re-

megése. Közben teljesen megvirrad és pompás nyári verőfény önti el a tájat. Hajónk gyorsan siklik el a dunamenti községek mellett. Az egyhangú, sík vidék képe megváltozik. További utunkban a Duna képe elvadul, sok ágra szakadozik, nagy kanyarokat tesz. Majd *Baja* szabad királyi

reánk s melyet emberi kéz vont a — szinte alig látható — dróthuzal jelez a Duna felett. Trianon műve ez. Valamennyiünknek szívéből nehéz sóhaj száll fel és elfátyolodik a szemünk az árbóca lassan felkúszó rác lobogó láttán. Hiszen az emlékeztünkben és vágyainkban élő határ, az igazi

A mohácsi Dunaparton.

várost érintjük. Ezután a lapos partokat zöldelő, szőlőt termő domborok szegélyezik *Mohácsig*. A hajó mélyéből lassanként előszivárgó utasok még ki sem törlik szemükből az álmot, amidőn máris, — Mohács alatt 19 km-nyire, Darázs községnél — az ország határához érkezünk. Nem ahhoz a határhoz, melyet ezer év történelme pecsételt meg, melynél az örökéletű természet sziklaóriásai az őrtálló katonák, hanem ahhoz, melyet emberi túlerő kényszerített

határ még 24 órányira van! De hiába az elmélázás, a sóhaj sem az idő, sem a hajó kerekét nem fordítja vissza, és néhány pere múlva már eltűnnek a távolban a határörök, őrházak és huzalok is.

Továbbhaladó hajónk érinti a jugoszláv határállomást, Kisköszöget, itt indul ki a Dunából a *Ferenc-csatorna*. Majd elhalad Apatin és Aljmás mellett, ahol a Dráva ömlik a Dunába. *Vukovár* után keletre fordul a Duna, jobbspártját a vadregényes

Fruska-Góra erdős hegyláncolata kíséri a Tisza betorkolásáig. Az élénk és forgalmas *Ujvidékkal* szemben fekszik a partmelletti magaslaton *Pétervárad* jó állapotban lévő erődítménye, mely a törökök elleni harcokban oly sokat szerepelt. Ezután a görögkeleti egyház „Rómája“, *Karlóca* mel-

jai. Ezután hajónk a Duna és Száva összefolyásánál épült jugoszláv fővárosban, *Belgrádban* köt ki. A város felett, a Duna mellett emelkedik sok komor bástyafalával a híres vár, mely oly sok véres ostromnak volt színhelye. A belgrádi várfalakon jól látható ma is az a pusztítás, melyet

Ujvidék.

lett, majd *Slankamennél* (Szalánkemén) a Tisza betorkolása előtt elhaladva, az egykor jelentős *Zimonyba* érünk. A város feletti Cigányhegyen még láthatók Hunyadi János várának rom-

dicsőséges ágyúink 1914-ben véghezvittek. Hajónk az éjszakát Belgrádban tölti, hogy szenet vegyen fel és azután új erővel folytassa útját a Duna-meder legszebb részéhez: az Aldunához.

Dr. Steinert Katalin.

TÖREDELEM.

... Oltár köküszöbén, térdemre omoltan
Te elődbe hullok, égi Szeretet.
Te tudod, lázadó milyen sokszor voltam,
Hozzád meg nem térnem csak nem lehetett.

Oltár köküszöbén, térdemre omoltan,
Bűnös fejem hajtva, imát suttogok...
Te tudod, hogy ma csak először hallottam
A zsoltárt, amelyet — mióta csak élek —
A szívembe zengett ezer égi torok. —

Süket füleimet lázas vággyal hajtom
Néma oltárképek ajkai elé:
Lesem, tán égi szó kél a néma ajkon.
Boldog lennék, hóggyha égő bűnbánatom'
Csodásan jött szavad megenyhítené. —

Két szemem megtörve, fénytelenül fordul,
Eged kékjét tépve, Istenem, feléd...
Tisztítsd meg hályogtól, beléhullott portul!
... Bárha vak szemembe igazságod fényét
S kegyelmed ragyogó sugarát hintened!...

Gallai Gröb János.

PASSIÓJÁTÉKOK BUDAŐRSÖN

„Passió“ latin szó s szenvedést jelent; e játékok Krisztus Urunk szenvedését és kereszthalálát viszik megjelenítve közönség elé. A középkorba nyúlik eredetük: eleinte párbeszédet szöttek a templomi szertartásba (pl. a jeruzsálemi nők beszéltek az anygallal, amikor az Üdvözítő üres sírjához értek feltámadása után). S így az első passiókat a templomban adták elő. Később kevésbé finom népies jelenetek is kerültek beléjük, s ekkor már nem a templomban játszották őket, hanem kint, szabad ég alatt, a templom mellett, s magukban foglalták Jézus Krisztus történetét a Jeruzsálembé való bevonulástól kereszthaláláig, nem ritkán feltámadásáig.

Időszerűvé teszi sorainkat az, hogy manapság a nyári hónapokban sok helyütt tartanak szabadtéri előadásokat: világhírűek a *salzburgi*, Mozart szülővárosában az ő emlékére rendezett ünnepi játékok, melyek során vallásos tárgyú darabot is szoktak játszani a dóm előtti festői téren. Magyarországon is csak nem régen volt *Tatavároson*, a szép Eszterházy-parkban egy opera- és balettelőadás. *Szegeden* a dóm előtt pedig Madách Ember tragédiáját adták elő; e darab vallásos színezetével, sokféle színével, igen hasonló benyomást keltetett, mint a régi passiójátékok. Ezekből is adott azonban az utóbbi idő ízelítőt és pedig éppen akkor, mikor a magyarországi németiség egyik képviselője erősen hangoztatta németiségét, akkor Budapest mellett, *Budaörs* német lakossága Bató Géza tanító vezetésével magyar nyelven adta elő az Üdvözítő megkapó történetét. Nem első eset e passióelőadás Magyarországon: minden húsvétkor mutat be passiót a *Nemzeti*

Színház. Pár éve még Gréban 1452-ből való úgynevezett Igazi passióját adták; most évek óta Vojnovich Gézának, a Nemzeti Színház új igazgatójának, a kiváló esztétikusnak Magyar passióját, melyben magyar szívünk szenvedése nyilatkozik meg, s így igazán időszerű régies formája mellett is. Szabad téren körülbelül tíz éve *Mikófalván* volt ilyen játék; a Bükk nyugati szélén van a falu, mely az előadást rendezte. Mintája a leghíresebb passiójáték hely: *Oberammergau* Délbajorországban. De míg ottan a falu népe már évszázadok óta szinte benne él a hangulatban, szereplői évtizedek óta játsszák a biblia nemes alakjait, addig Mikófalván egy lelkes ember szorgalma tudott csodát művelni. Ugyanaz a helyzet Budaörsön is. Nem hasonlítjuk össze e két előadást, bár mindkettőt láttuk: mindkettőnek voltak értékei, mindkettőnek voltak hiányai, mindkettő azonban öröm annak, aki a nép művelődése jeleinek örüdeni tud. Ez az őszinte öröm töltött el minket a Gyöngyös bokrétaban a falu táncainak, éneklésének élvezésekor s ez, mikor Budaörsön a passiójátékot nem régen láttuk. Milyen okos dolog, hogy a nép egyszerű fiai a koelmázás, vagy duhaj mulatság helyett ilyen nemes szókat tanulnak s ilyen hangulatba élik bele magukat. Nem mondom, hogy a budaörsi szöveg teljesen kifogástalan volt, hogy a bibliát nem változtatta meg néha ok nélkül: de mindenképpen értékes arra, hogy egyszerű emberek elméjükbe vessék.

Hogy milyen az előadás, erről kívánok olvasóinknak a mellékelt képekhez néhány szót fűzni. Budapesttől gyalog egy órányira van Budaörs, a Farkasréti villamos

felső végállomásától vezet szőlők között oda az út, de a törökbálinti helyiérdekű vasúttal is el lehet oda jutni. A falutól jobbra kell felmenni egy körülbelül 300 méteres magaslatra, honnan látni a bécsi vasútvonalat, Budapest déli hegyeit: a Sashegyet,

Jézus bevonulása Jeruzsálembé.

Gellérthegyét. Félóránnyira a villamostól, a Kálvária-hegy tetején van felépítve a színpad, illetőleg az előadás helye. Mert ne képzeljen senki függönnyel elzárt színpadot. Ott állanak a házak, terek, melyeken az egész előadás lezajlik. A közönség régen a passióelőadásoknál, amint a játék vándorolt, a szerint vonult egyik helyről a másikra. Itt is így tettünk, mert a hatalmas nézőtér nem telt meg az ezrekre menő sokasággal. Kőből van itt minden, hiszen a Budaörs melletti hegyek csupa sziklából állanak, kopaszak, s a színelőadás helyét éppen Kőhegynek is hívják. Balról jobbra így következnek a színpadok: Jeruzsálem kapuja, vízmedence a betegek részére, betekintés egy utcára, Kajafás főpap háza, mellette egy elzárt ház, melynek eleje kinyílik később s benne folyik le az utolsó vasora jelenete, Jairus háza, hol Jézus ennek holt leányát feltámasztja, azután kapu, melyen az Olajfák hegyére és a Golgotára vezet fel az út, erre következik a

templom oszlopcsarnokokkal, melyekben az árusok foglalnak helyet, végül jobb szélén áll Pilátus háza, egészen úgy összeállítva, mint azt Munkácsy nagy képén nagyobb olvasóink bizonyosan látták már; s legszélén van egy kút, melyből vizet hordanak az asszonyok. Állandó mozgás van a színen, nincs több szünet háromnál, a többi jelenet egymás után pereg le, egyik helyről a másikra visz a cselekmény minket. Minden festői, minden stílszerű, azaz olyan, mint lehetett a valóságban. A háttérben mered a Kőhegy s tetején fák között van Jézus jelenete az Olajfák hegyén, s a jobboldali legmagasabb csúcson feszítik keresztre az Üdvözítőt a két latorral; alatta valamivel teszük sírjába. A játék Krisztus csodatételeivel kezdődik: beteget, vakot gyógyít, más csodáit elmesélik, s végződik Krisztus feltámasztásával, mikor újra megjelenik tanítványai között s elküldi őket megkeresztelni minden népeket.

Krisztus Pilátus előtt.

Három óráig tartó előadást élvez a néző, kinek szívéhez szólanak az ismert történet meghatározó eseményei. S olyan természetesen megy már minden, hiszen hetek óta többször játszották, élükön a tanító fiával, ki Krisztus alakját igen szerencsésen jeleníti meg. Nem egynek idegenes a kiejtése, de

annál nagyobb az örömünk, hogy a derék budaörsi svábok magyar nyelven tanulták meg e komoly darabot. Legnagyobb dícsérete ez előadásnak, hogy sohasem botránkozott meg, pedig könnyen sérthetné lelkünket éppen a passió történetének előadása, ha nem lenne komoly munka. Vannak, akik elvből nem helyeslik a passióelőadásokat, melyek katolikus szertartásból származnak, de mi lelkünk rokonszenvével tudtuk a komolyan végzett játékot méltányolni.

Nem nehéz Budaörsre kijutni, s ha kissé későn jut is haza az ember, mert fél 6-tól fél 10-ig folyik a játék, megérdemli a fáradságunkat. Mert ha már manapság az ember Oberammergauba nem is mehet ki, ha a hagyományokon nyugvó háromszázéves előadásokat nem is nézheti meg, ízelítőt kaphat ebből is. S örvendünk, hogy most magyar hazánk oly sok helyén igyekeznek a nyár máskor unalmas, úgynevezett uborkaszőzönját változatossá tenni s igyekeznek

szellemi szórakozást nyújtani a nyáron egyébként teljesen ellustuló közönségnek.

1634-ben pestis pusztította a délbajor Oberammergau lakóit, s akkor középkori fogalmak szerint szent dolgot kívántak végezni lakói, hogy az Úr haragját eltereljék falujukról; megfogadták, hogy tíz évenként előadják Krisztus Urunk passióját. Azóta folynak az előadások, azóta zárandoznak az emberek megtekintésükre: van mit látni, hiszen 500 szereplője van a játéknak. Kétszázéves hagyományon épülő előadásukat nem lehet egy mértékkel mérni a budaörsiek vállalkozásával, nincs is itt ennyi szereplő, lehetne nagyobb a népjelentek tömege: de a nemes célt ebben épűgy méltányolni kell, mint amabban. Mi ugyan nem hiszűk, hogy ilyen cselekedetek fogják az Úr haragját elterelni rólunk, de hiszűk, hogyha a nép nemes munkát végez, ha művelődik, akkor Magyarország újra nagy és erős lesz. Ezért örvendűnk Budaörsnek. (=)

Képek Luther életéből.

7. A gyermekek körében.

Közismert, milyen szívesen időzött a reformátor gyermekei s általában a kicsinyek körében. Az tetszett neki bennűk, hogy nincs botránkozás a hitűkben, minden vitatkozás és kétség nélkül hiszik, hogy Isten kegyelmes és ez élet után örök életet ad nekik. **Nem aggodalmaskodnak.** Isten abban a kegyelemben részesíti őket, hogy szívesebben esznek cseresznyét, mint számlálják a pénzt, és hogy egy szép alma többet ér nekik, mint egy veres aranypénz. Nem kérdezik, mi a gabona ára, mert bizonyosak afelől,

hogy megkapják életűket. Egyszer Márton nevű fiacskája egy babát, mintha menyasszonya volna, úgy diszítgetett; ekkor így tréfálkozott: Ilyen őszinték és minden gonoszság nélkül valók lettűnk volna az Édenben; ezek a természetes mőkák a legjobbakk a gyermekeknél; ő ezek a kedves, bohó gyerekek! mindent egyűgyűen, szűvből és természetesen cselekesznek! Különösen azt becsűlte Luther a gyermekekben, hogy hamar összevesznek ugyan, de hamarosan ki is békűlnek: gyorsan eloszlik haragjuk, **készek a megbocsátásra.**

S. J.

Laci öcsém, a nagy historikus.

Nem is gondolnátok, mennyire járatos volt a történelemben az én aranyos Lacikám. Minden évszám és minden esemény a fejében volt, csakhogy össze-vissza keverve: nem tudta, melyik évszám melyik adathoz illik hozzá. E miatt majdnem lemaradt a vonatról a csabai állomáson. Leszállt, hogy az automatából cukorkát vegyen, mert mivel annyi ezer kisdiák, ő is „édes-szájú“ volt. „Jegyezd meg, — mondtam neki, — hogy a kocsinknak az a száma van, ami a mohácsi vésznek.“ Nemsokára kinézek az ablakon, látom, hogy kétségbeesett izgatótsággal szaladgál fel s alá a kocsik során. Rákiáltok, az utolsó percben még felugrik az indulóféלבen lévő vonatra. „Jaj, Lajos bácsi, de jó, hogy rám kiáltott. Nem találtam meg az 1222. számú kocsit.“

És a nevekkel milyen szerencsétlen volt!

A Merowing (francia királyi)-családra azt mondta, hogy az finom gyapjas jűhfajta (Merinói). Viszont Meranói Gertrudot, II. Endre feleségét, Merinói Gertrúdnak nevezte. „Tudod-e, mi az Meran Merano?“ „Igen, kérem, az katolikus gyógyhely!“ (Éghajlati, vagyis klimatikus gyógyhely helyett mondta.).

És mennyi baja volt a Béla királlyal. „I. Béla azért halt meg Dömösön, mert ideges volt.“ II. (vak) Bélának szerinte „Szent Ilona, azaz Szép Ilona volt a felesége.“ (Szerb Ilona helyett mondta). „III. Bélától szerinte a főpapok féltették az evangélikus vallást. Holott ő kerek háromszáz évvel élt a mi nagy Lutherünk előtt. Anonymust, a Névtelen jegyzőt elnevezte „III. Béla névtelen eljegyzőjének.“

IV. Bélát felruházta a vak király címével, (Ifjabb Király, rex junior helyett) és ráfogta: „megparancsolta a főuraknak, hogy előtte levett fővel jelenjenek meg“, (levett főveggel).

„IV. Henrik hason csúszva zarándokolt Canossába, a pápához.“ Azt kellett volna mondania, hogy elzarándokolt Canossába és ott a vár udvarán térden csúszva könyörgött az ablakból lenéző VII. Gergely pápához kegyelemért.

Salamon magyar királyra ráfogta, hogy Szent Dávid király volt az apja. Mária Teréziáról elmondtam, hogy 24 éves korában lépett a trónra. És utóbb azt is elmondtam, hogy 16 gyermeke volt. Laci így felelt azután: „Mária Teréziának, mikor 16 éves korában trónra lépett, 24 gyermeke volt.“ Mária Teréziával kapcsolatban más bakot is lőtt. Szerinte a protestánsok nem teheték le az úgynevezett dekretalis esküt, mert ebben Mária Teréziára kellett volna esküdniök. (A helyett mondta: „Mária és a szentekre.“)

A protestánsoknak vallási türelmét biztosító „türelmi rendeletben“ Lacink szerint II. József megírta a protestánsoknak, hogy ezután is csak tűrjenek, ahogyan eddig tűrtek.

Egy másik vallási nyílt rendeletre, az 1859-iki pátensre pedig ráfogta, hogy az *tű*. Tudniillik patent-tűre gondolt.

„Ki volt a vezér a piski csatában 1849-ben?“ „Bempetőfi.“ Tudniillik a híres körkép címéből azt következtette, hogy Bemapónak Petőfi volt a keresztneve.

Melanchtont sűgás után Melákkhónnak nevezte el. A kanonokra ráfogta, hogy az ágyú. (Die Kanone.) „Deák Ferencet

azért nevezték a haza bölesének, mert Kehidán született.“

„Széchenyi nemcsak írói művével tűnt ki, hanem a tettlegességben is.“ (A tettek terén is.)

Egyszer azt mondta: „A történelem előtti időkben is vannak *kellemes* emlékeink.“ (Érdekes helyett mondta.)

Ilyen fajta baklövéseinek száma légiónyi volt. És mégse nevezhetjük szellemtelen embernek. Sőt, családi asztalunknál tudott szellemesen élelni is.

„Tudja-e, Lajos bácsi, mi a különbség a régi magyarok, a hitbuzgó zsidók és a kínaiak között? A régi magyaroknak homlokukon lógott le a copfjuk. (Ők első fürtjüket növesztették hosszúra és befonták. Ezt üstöknek nevezték.) A hitbuzgó zsidóknak elől két fülük mellett lógott két copfjuk, a kínaiaknak meg hátul volt a

copfjuk.“ Ma már, persze, a régi jó időkkel együtt eltűntek a copfok is.

És milyen élelmes fiú volt Laci, a mi közös barátunk.

Mikor elemi iskolás korának első heteiben, a tanítója kiállította valami kis esnytevésért a sarokba — lábújjhegyre állva, tenyere mögött azt súgta a tanító úr fülébe: „Tanító-bácsi, kérem! Van tíz fillérem, magának adom, hadd menjek a helyemre.“ Hogyan is tudhatta volna szegény kis hatéves Lacikánk, hogy ez hivatalos közeggel szemben elkövetett megvesztegetési kísérlet, aminek szigorú börtön a büntetése. Laci szerencséjére, ez a megvesztegetési ügy elintéződött barátságos kis „nyakleves mondat“-tal, melyben a tanító-bácsi volt a cselekvő alany, Laci meg a szenvedő tárgy.

Dr. Szigethy Lajos.

Mindennap az élet könyvéből

A munkaév kezdetén.

Okt. 5. Galatákhoz írt levél I., 1—5. A kezdet. Akár a verseny pályák startját nézed, akár az iskola év kezdetét, vagy Pál Galatákhoz írt levelét, mindennél azt látod, hogy nagyon fontos a jó kezdet. Akik rövid távot futnak, azok letérdelnek. Akik jó iskolaévet akarnak, szívükben Istennel kezdik azt s aki a lelkeket Krisztushoz akarja vezetni hálaadással, Jézus Krisztus nevében kezdi. Kedves Testvéreim, aki elindultál az új munkaévre, ne indulj magad erejében bízva, sem a tavalyi sikereidre támaszkodva, hanem egyedül Jézus Krisztussal.

Okt. 6. Gal. I., 6—10. A kezdet kísértései. Idegen városban

számtalan „idegenvezető” kínálkozik melléd; az Isten országában is így van: sok a hamis vezető, olesó áron, gyors módszerrel, kényelmes idegenforgalmi autókön egyéni mesékkel kínálgatják magukat, hogy embereknek tessenek. Vigyázz a báránybőrbe bújtatott farkasokra. Krisztus nem nézett arra, hogy embereknek tessenek. Nemzetiünk életében is azért vannak ilyen szomorú gyásznapiak, mert nem vesszük észre a szeretet mögött a kísértést.

Okt. 7. Gal. I. 11—24. A kezdet biztatása. Ha magunk erejére lennénk hagyva, bizony a kísértések már a kezdet kezdetén bukásra vezetnének. Az Ige biztatása azonban az, hogy Is-

ten áll mellénk, Ő keresi meg az elgurult drachmát, az elvesztett bárányt, Isten esinál Saulusból Pált, belőled Istengyermeket. Ez akkor történik meg, ha Isten igéjében rejlő kijelentés a te személyes kijelentésed lesz.

Okt. 8. Gal. II., 1—10. A szép kezdet után... sokszor azon bukik meg a lelki fejlődés, hogy másoknál éppen az ellenkező módszert látjuk. Ezért megbélyegzed és kerülöd őket. Elfelejtjük, hogy a módszer változhat, csak az evangélium legyen tiszta: Pál és Péter kezdet fogtak. Ne akadjunk meg a külsőségeken, lássuk meg, hogy Jézus leült a bűnösökkel és velük együtt evett.

Okt. 9. Gal. II., 11—17. A kezdet bűnei... sokszor messze elkísérnek. Péter köszikla, de sokszor lett futó homokká. A főpapi udvar tagadása, a kasszó, az emberektől való féltelme és bűnbánatos könnyei is megisméltődtek. Jézusnak de sokszor kellett még megkérdezni: Simon, Jónásnak fia, szeretsz-e engem? A képmutatás nagy veszély. Hogyan jelentkezik ez az én életemben. Az ingadozásnak sohasem az ismeret hiány az oka, hanem a szív ingadozása. Ezért mindig feddés ér.

Okt. 10. Gal. II., 17—21. A kezdet hite. Semmiféle emberi úton üdvösségre nem jutsz. A törvény útján sem: nem tudod betölteni. Nézd Pál hitét: Látja a törvényt, de a kegyelemben él. Bűnösnek tudja magát, de Isten Fiában való hitben él. Azt mondja, keresztre van feszítve, azaz lemondott az emberi önző életéről: ha nem Pál mondaná, azt mondanánk, nagyképpü farizeus. Pedig ez az ellentétes valami a keresztyén hit: bűnösnek és megváltottnak tudni magadat egyszerre.

Okt. 11. Gal. III., 1—5. A kezdetnél fontosabb a jó folytatás. Hiába hallottál hatalmas ébresztő igehirdetést, ha nem volt lelkedben annak folytatása. Ha valamely igehirdetés nem eredményez lelki növekedést, ott kettőben lehet a hiba: vagy nem hirdették azt, hogy Jézus te éretted is megfesszítettett, vagy eltoldott lassan a Jézusban vetett őszinteséged, bizalmad valaki másra.

Okt. 12. Gal. III. 6—14. Ennek a nyolc versnek a gerince ez a reformátori gyújtópont: Az igaz ember hitből él. Ez tet-

te Luthert reformátorrá. Nem az fog téged a mennyországba juttatni, hogy tegnap odaadtad a tízóraidat egy koldusnak, vagy valami más jótetted, — ennél a törvény még többet is előír, — hanem ha Isten lelke él benned, ami még ennél is többre képesít. Testvér, miből élsz te? Az előző évek sikereiből? Gondolod, hogy Isten előtt jelent-e ez valamit?

Okt. 13. Gal. III., 15—29. Az Ó- és Újtestamentumon két hegy áll egymással szemben: a Sínai és a Golgota. Mind a két tőn kapott valamit az ember. Az elsőn a törvényt, a másodikon a kegyelmet. Miért magasabb az utóbbi? Mert a törvény csak arra jó, hogy követeljen, hogy lásd, milyen vagy. Igy utal Ó Krisztusra. Megtanít arra, hogy a törvény betöltése a szeretet, ez pedig a Golgotán lett a mienk. Míg a törvény követel, Jézus ajándékoz. Majd ha törvény útján próbált önerőben kudarcot vallasz, akkor megtanulsz: elfogadni.

Okt. 14. Gal. IV., 1—7. Mit mond számodra ez a néhány vers? Isten családi közösségében nem vagy szolgál, cseléd, lakáj, mosogatólány, vagy tisztiszolga, hanem gyermek. A gyermeknek szerető atyja van. Rá az örökség vár. Nem amerikai, hanem a felhőkarcélok fölötti örökség, amelybe Jézus vétetett fel.

Okt. 15. Gal. IV., 8—11. Nekünk szól e szemrehányás. Érthetetlen az apostolnak, hogyan fanyalodhatunk finom lelki eledel után durva moslókra. Ha nem járnál istentiszteletre, konferenciára, bibliórára, ha nem olvasnád a Bibliát, úgy megértené, hogy ba-

bonaságban, szellemvándorlásban, sorsban, végzetben és mázliban hiszel; de mert hirdetik neked is az evangéliumot, nem érti. Ugy-e, te sem érted?

Okt. 16. Gal. IV., 12—20. Két nagy tanulságot látok ezekben a versekben. 1. A gyenge, törekeny és beteges apostolon keresztül Isten hatalmas munkát végez a galaták között. Tehát az engedelmesség a fontos. 2. Nem ritka, de annál szomorúbb bűn, hogy lelki vezetők önmagukhoz kötik a lelkeket. Vigyázzunk, hogy mi ne emberekhez térjünk meg, hanem Krisztushoz. A jelszó: Neki növekednie kell, nekem alászállanom.

Okt. 17. Gal. IV., 21—31. Szombaton is erről szólt az Ige: Nem vagy többé a bűn szolgálja, hanem Isten gyermeke. Gondold végig az elmúlt három napot. Szabad voltál-e a büntől, a tisztátalan gondolatoktól, haragtól, stb. Isten szabad gyermeke halld, nyitva a bilincs, emeld ki a kezed és lábad, mert szabad vagy.

Okt. 18. Gal. V., 1—6. Iskolába járunk, és mégis szabadságunk van. Az a szabad, aki Jézussal él. Hiába minden rituális ceremónia, kegyes formáság, ez még nem vallás. Luther ezeket a külsőségeket rombolta le, hogy szabad légy. Nézz a reformációra ilyen szemmel.

Okt. 19. Gal. V., 7—15. A bűn olyan, mint a kovász, megkeleszt többnek látszol, mint ami vagy. Minden osztályban vannak ilyen kovászok, akik megposhasztják a tésztát. Pál apostol Krisztus ügyéért átkokkal sújtja ezeket. Testvér, vigyázz, hogy mi vagy az osz-

tályban, kovász-e, vagy a világ világossága.

Okt. 20. Gal. V., 16—19. Szabadszeggel is meg lehet különböztetni a lelki és testi embert. Ez a kettő sohasem jóbarát, mind a kettő uralkodni akar a másikon, ha nem sikerül, az egyik elpusztul. Megfigyelted

már önmagadon, vagy nemzetek életében? Igaz, hogy a lelki ember nem tud megválni a testtől. „Nem tudja megakadályozni, hogy az ég madarai a feje fölött elrepüljenek, de azt meg tudja akadályozni, hogy a fején fészket rakjanak.” (Luther.) Lélek szerint járjatok!

A lelki ember arca.

A galatákhoz írt levél utolsó fejezetét olvassuk önállóan, mindig két-két verset, és rajzoljuk meg minden nap ennek a háromembernek a lelki arcát: Jézusét, Lutherét és saját magunkét. Áldott Bibliaolvasást!

Danhauser László.

De megváltozott,

mióta utoljára láttam! — Hát igaz is, júniusban letette az érettségi vizsgálatot, nagy esemény az mindenki életében, ha nem is nyitja meg manapság „az élet kapuját“, a jó állást a végzetek előtt. De talán mégsem kellett volna az iskola szelíd kis leányának két hét alatt ennyire mássá lennie. Hiszen még az érettségi vacsorán olyan nagy örömmel láttuk, hogy iskolai ruhában, matróban, jelentek meg a végzetek, köztük nem egy menyasszony is. S most, mikor az utcán találkoztunk, — illetőleg meg kell vallanom, igen örvendtem, hogy nem vett engem kedves tanítványom észre s így jobban megfigyelhettem — tehát, mikor elmentem mellette, nem akartam szemeimnek hinni. A szelíd és szelíd kislányból modern „démon“ lett: szemöldöke megritkult, haja is megváltozott s ajka csak úgy virított, mint a szántóföld szélén a pipaevirág, areszínje is „üde“ lett s egész tartása, még a járása is más lett. Istenem, két hét ennyire ki tud valakit lényéből vetkőztetni!

De hát miért? Olyan nagy kényszer az iskolai ruha egyszerűsége, hogy azonnal ki kell a leálynak az iskola végzése után még lényéből is vetkőznie? Mert nem ruha teszi az embert, de az a ruha jelképezi a szellemet is, melyet iskoláink bele kívánnak oltani tanítványainkba. Jelképezi a protestáns puritánságot, mely mindennél szebben

ékesít. Milyen bölcs intézkedése volt az Klebelsberg miniszternek, hogy elrendelte az intézeti ruha viselését, e nélkül még a mi iskolánk felső osztályos növendékei is divatbábokká lettek volna, hát még az olyan iskoláké, melyeknek tanítványai abból a társadalmi osztályból kerülnek ki, mely minden ilyen hóbortot elsősorban karol fel.

Mit tegyen a szegény leány, ki tetszeni akar? Szomorúan jellemző arra az anyára, kinek leánya két hét alatt így megváltozott: megsúgom, az az anya is szépen kifestette magát, arcát, ajakát, mikor bejött az iskolába leánya felől tudakozódni: így a leány elváltozása semmit sem lepett meg. S most gondolhatjátok, kedves fiatal leányolvasóim, bizonyosan öreg az, ki e sorokat írja, azért botránkozik meg ilyenén, a haladáson. Nos hát, nem vagyok öreg, haladást kívánok, belátom, nem járhatnak a mai nők úgy, mint dédanyáink jártak, divat is van, mely elől kitérni nem lehet, de nem bizonyos, hogy szép, ami új. Sőt ez esetben egész biztos, hogy nem szép, ha valaki az uszoda vizébe is kifestve lép be. Szép egy fiatal leány hamvas arcbőre, természetesen piros ajaka a maga kendőzetlenségében; de mihelyt mesterség lép hozzá, veszít ebből az üde szépségből. Aki fiatal, oktalan, ha festi magát; aki meg tisztességben megöregedett, az meg vétket követ el,

ha tisztes korát el akarja titkolni, azt a tiszteletet, mely életének folyásán környékezi, korának eltitkolásával, kendőzéssel akarja másféle feltűnéssé változtatni. Tehát kinek van a festékre szüksége? Hát azoknak, akik — a festéket gyártják, árusítják, kik ebből élnek; egyébként sem fiatalnak, sem középkorúnak, sem öregnek nem válik előnyére az ilyen beavatkozás. Nem akarok most mást felhozni, hiszen lehetne a festék bőrromlásáról, egészségtelenségéről is csevegni, sőt arról is szólni, hogy mérget is vitt már be nem egy ilyen nő szervezetébe: de talán a legfőbb érv az, hogy nem ez tesz kellemessé, nem ez tesz széppé. Mert gondold meg, hogy nemesak tested van, hanem lelked is, Isten és ember előtt a lélek szép-

sege tesz értékessé, nem a testi szépség. Lelked üdeségét ápd, lelked szépségét igyekezz megtartani, akkor leszel ez életben boldog, akkor leszel Isten gyermeke.

Ne változz tehát el az által, hogy érettségit tettél, vagy a IV. polgári osztály útján búcsút mondottál az iskolai tanulmányoknak és kiléptél az életbe. Legyenek komolyabb teendőid, gondjaid is, mint az ilyen külsőváltoztatás, akkor boldogságot is találasz az életben. Ne légy kaméleon, mely változik a környezet szerint, hanem az iskola szellemét visszatükröző egyszerűséget őrizd meg, s meglásd, jobban fogsz tetszeni embernek s értékesebb leszel Isten előtt, mint most.

(=)

HERCZEG FERENC

Hetven éves lett a mai magyar irodalom élő költőfejedelme. Fiatalos erőben élte meg születésnapját; a jó Isten kegyelme megengedte, hogy 92 éves édesanyja még együtt örvendjen nagy fiával. Megadta azt is, hogy a legnagyobb népszerűségben élje meg e napot, a kormányzó az első osztályú érdemkereszttel, a legmagasabb magyar kitüntetéssel emelte őt ki, s ezzel kegyelmes úr lett a költő. Önmagát tüntette ki a nemzet az ő ünnepelésével. Hogy milyen nagy mint költő és író Herczeg Ferenc, azt e rövid megemlékezésben amúgy sem lehet jellemezni: csak annyit mondunk, hogy mint regény- és drámaíró époly elsőrangú, mint a novellaírás terén. A történeti korok igaz képe tárul eléink műveiben: a Pogányok a magyar őskor, a Bizánc a török világ, Árva László Király a Hunyadiak kora, Ocskay brigadéros a kuruc kor, a Hét sváb és Fekete lovas a negyvennyolcas idők, a Gyurkovics-lányok és fiúk a há-

ború előtti magyar élet hű rajzát nyújtja. S mindent a modern olvasók kívánságához mérten rövid tömörséggel ír meg.

Minden öröme meglehetett szeptember 22-iki születésnapján, csak egy nem: a trianoni béke igazságtalanságai ellen küzdő ú. n. revíziós liga elnöke nem érte meg még e napon igazságunk elismerését. Mert ő most ebben is a magyarság vezére, nála senki sem lehetne e szerepre alkalmasabb: a délvidéki Versecen született német családból, magyarrá lett mint élő bizonyítéka annak, hogy a magyarság a nemzetiségek legkiválóbbjait magához vonzotta és vonzza. A legnagyobb magyar író német eredetű volt, s most küzd elszakított hazájának visszaszerzéséért. Adja az Isten, hogy a következő születésnapok meghozzák neki azt a legnagyobb örömet, hogy édes hazája, a mi drága szép országunk visszaszerzését is megérje. Így éljen soká Herczeg Ferenc.

(=)

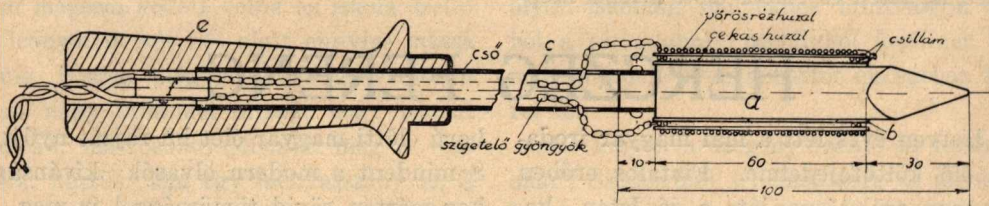
FÚRJUNK-FARAGJUNK

Elektromos forrasztó páka.

A diák műhelyében leggyakrabban előforduló munkálatok közé tartozik a forrasztás. Ilyenkor vagy spiritusz-lámpán, vagy a tűzhely segítségével melegíti meg a pákát s a konyhában kellemetlenkedik jelenlétével, vagy fenyegeti a házat, hogy spiritusz-lámpásával tűzbeborít mindent. Ezekre gondoltunk, mikor az elektromos forrasztó páka leírását adjuk meg, lássatok hozzá, kevés munka kevés befektetés, s megszűnik a házi béke.

terenként 137 ohm, tehát a hossz ugyancsak 3:6 méter.

A páka teste egy 100 mm hosszú, 15 mm átmérőjű vörösréz rúd, amelyet az egyik végén négy oldalán megreszelünk, hogy az alakját megkapjuk. A másik végén 10 mm darabon megreszeljük, úgy, hogy a nyélnek szolgáló „c” csőbe bele menjen, és „d” helyen a csővel együtt átfurjuk és megszegecseljük. A „c” csövön még két 8 mm átmérőjű lyukat

A pákát 100 wattosra készítjük, ez már nagyobb forrasztásokhoz is használható lesz. Számítsuk ki a fűtésre szolgáló huzal hosszát először is. Ha „e”-vel jelöljük a feszültséget, „i”-vel az áramerősséget, „r”-rel az ellenállást,

110 voltnál:

$$e \cdot i = 100 \text{ watt, ebből}$$

$$i = \frac{100}{110} = 0.9 \text{ amper}$$

$$r = \frac{e}{i} = \frac{110}{0.9} = 123 \text{ ohm}$$

0.2 mm átmérőjű cekas huzal ellenállása méterenként 34 ohm, tehát 3.6 méterre van szükségünk.

220 voltnál:

$$i = \frac{110}{220} = 0.45 \text{ amper}$$

$$r = \frac{e}{i} = 490 \text{ ohm}$$

0.1 mm átmérőjű cekas huzal ellenállása mé-

fúrunk a vezetékek számára. Ha ezekkel készen vagyunk, a páka vörösréz fejére 60 mm szélességben csillámpalát csavarunk óvatosan s úgy az elején, mint a végén 1 mm átmérőjű vörösrézdróttal két menettel lekötjük. A cekas huzalt rácsavarjuk a páka tövében lévő két menet végéhez s óvatosan felcsavarjuk, úgy, hogy a menetek ne érintkezzenek egymással. Vagy a rádióból ismert módszer szerint tekerceselünk, úgy, hogy a cekas huzallal egyidejűen egy másik vékony huzalt is feltekerceselünk, amit ha a tekerceseléssel készen vagyunk, legombolyítunk; vagy egy vastagabb cérnaszállal tekerceseljük fel a cekas huzalt. A cérna rajta is maradhat, bár el fog szenesedni, de már akkor hivatását úgy is betöltötte. A hegyénél végezzük a tekerceselést, a cekas huzalt hozzácsavarjuk a hegyénél lévő lekötő menetekhez, majd egy újabb réteg csillámot helyezünk a kész fűtőtestre, ez már vastagabb is lehet, mert már nem baj, ha szigeteli is a hőt. Ezt a második réteg csillá-

mot egy-két helyen lekötjük ideiglenesen s az egészet becsavarjuk 1 mm átmérőjű vörösréz dróttal, amelyik a fűtőtestet megvédi a sérülésektől. A cekas huzalt szorosán hozzácsavarjuk a védőtekercesléshez s így a védő tekerceslést használjuk fel az áram visszavezetésére. A „c” cső végén lévő két furaton vezetjük be az áram hozzávezető huzalokat, úgy, hogy a huzalokra szorosán egymás mellé szigetelő gyöngyöket fűzünk. Egy darabka fán, a rajzon „f”-el jelölve, összekötjük a zsinórral, rászorítjuk az „e” fanyelet s a zsinór végére rászerekljük a konnektor dugót. Most egy zseblámpaelem és izzó segítségével meggyö-

zödünk, hogy nincs-e zárlat a pákában, ha nincs, a páka használatra kész. Vigyázzunk, hogy a bekapcsoláskor ne fogjuk meg a védő tekerceslést, mert abban áram folyik, azután már úgysem fogjuk meg, mert a védő tekerceslés is tüzes lesz.

Fő az, hogy az egész munkát nagy gondossággal végezzétek, s akkor két-három pengő anyagért egy nagyszerű pákával fog szaporodni a szerszámállomány, amelyik — gondos munkát feltételezve — felveszi a versenyt a drága gyári készítményekkel.

Micsinay Péter.

Kedves olvasóink,

hogyan telt el a szünet? Úgy-e, rövid volt, sok mindent el kellett volna még intéznetek, ha az a fránya iskola meg nem kezdődött volna! De megkezdődött, mert van egy mondás, mely szerint: ami késik, nem múlik. Ez a kezdés sem maradt el. Szeptember közepén megnyíltak az iskolák kapui, összejöttek az ismerősök, örvendettek egymásnak. Csak egy jó barát hiányzott eddig: az Ifjú Évek. Meg vagyok róla győződve, vagy mondjuk szerényebben: szeretném remélni, hogy nagyon sokatoknak hiányzott e jó barát. De ami késik... Megjött, íme lapunk is. S mikor szerető szívvel köszöntöm régi és remélhetőleg még sokkal nagyobb számú új előfizetőinket és olvasóinkat, először is mentegetőzni kívánok. Később nyílt meg az év, ezért jön később lapunk is. Most október 1. kelettel adjuk ki első számunkat. Ne higgye azonban senki, hogy megrövidül, mert az eddigi terjedelmet el fogja év végéig érni, mivel június elsején jön majd utolsó számunk.

(Szinte hallom egyes kevésbé lelkes tanulók sóhaját: hol is van még ez a június, talán el sem is jön soha.) Karácsonykor és húsvétkor megint nagyobb és szép számot fogunk adni.

Igaz is, nem régen beszéltem lapunk érdemes felelős szerkesztőjével, ki azt ígérte, hogy valami remek lesz ez évben az Ifjú Évek. Ha tavaly tetszett, akkor ez évben még sokszorosan fog tetszeni; ha tavaly gazdag volt tartalma, akkor ez évben dúsgazdag lesz; tavaly szép volt kiállítása, ez évben gyönyörű lesz. Hogy tartalmából is eláruljak valamit; hát lesz benne folytatásos regény... igaz, most jut eszembe, hogy ez már tavaly is megvolt; most azonban reméljük, hogy a végére is elérünk ennek a regénynek. Új előfizetőink iránt kiváló előzékenységből e kitűnő költői alkotás eddig megjelent részét mindenki megkapja külön füzetben, aki előfizet az Ifjú Évekre. Többet nem is ígérek, mert remélem, hogy erre is olyan csapat indul meg kiadónk felé

előfizetés céljából, hogy a rendőrség közbelépését kell kérnünk. Mert, hogy derék olvasógárdánk megért megint minket, ezt óhajtva reméljük. Akkor, ha sok lesz, több lesz olvasónk, nem fog búsulni kedves kiadónk, hanem ellenkezőleg, örömmel vállalja a sok munkát. Örömmel írjuk mi is szellemes és kevésbé szellemes dol-

gainkat, igyekszünk kigyomlálni a hibákat és emelni a magyar irodalom színvonalát!

Szeretettel üdvözöllek, kis és nagy olvasók és kívánok Nektek jó munkát ebben az iskolai évben, és hozok az Ifjú Évekkel egy igaz jó barátot.

A főszerkesztő.

Az Ifjú Évek pályázatai

A most induló esztendőben két nagyserű pályázattal lépünk lapunk olvasói, illetve ez esetben *írói* elé.

Először is megismételjük a már eddig is évenként szereplő *szépirodalmi* pályázatot nagyjából az eddigi feltételek szerint. Amióta ez a pályázatunk folyik, évről-évre szebb eredményeket értek el pályázóink. Most az eddigi sikereken felbuzdulva, még több reménységgel tűzzük ki a három pályadíjat az alábbi feltételek szerint:

1. *Elbeszélés*. Szabad tárgyú, az Ifjú Évek 2—4 oldalát betöltő mű.
2. *Humoros elbeszélés*. Terjedelme 2—4 oldal.
3. *Lírai költemény*.

Mindhárom pályátételnél három-három művet jutalmazunk. A jutalom, illetve pályadíj megítélésénél bekapcsoljuk olvasóközönségünket is a munkába. A szerkesztőség által felkért bírálóbizottság minden pályamunkát gondosan áttanulmányoz, kiválasztja azokat, amelyek a díjak odaítélésénél komolyan tekintetbe jöhetnek. Ezeket a műveket az Ifjú Években közöljük, s olvasóink fogják a közlöttekéből kijelölni a három legjobbat.

Természetesen mindez csak abban az esetben lehetséges, ha megfelelő számú

olyan munka érkezik szerkesztőségünkbe, amely a bizottság véleménye szerint a pályázat második szakaszába: az olvasók ítélete elé léphet. Ha így lesz, akkor műfajonként legfeljebb hat-hat dolgozat jelenik majd meg lapunk hasábjain, várva az olvasók elfogulatlan ítéletét.

A pályadíjak a következőképpen oszlanak meg:

1. *Elbeszélés*, 1. díj 15P, 2. és 3. díj 10—10 P.
2. *Humoros elbeszélés*, 1. díj 15 P, 2. és 3. díj 10—10 P.
3. *Lírai költemény*, 1. díj 10 P, 2. és 3. díj 5—5 P.

A három műfajra pályázók közt tehát összesen kilenc díjat osztunk ki. Hogy azonban még érdekesebb legyen a pályázat, *tizedik díjként még 20 P, pályadíjat* adunk annak a nyertesnek, akinek a munkáját, most már műfajra való tekintet nélkül, olvasóink a legértékesebbnek ítélik.

A beérkezett anyagból kiválasztott műveket természetesen a szerző nevének feltüntetése nélkül közöljük. A közlés sorrendje nem jelent semmiféle értékelést. Tehát az a tény, hogy az egyik novella előbb jelenik meg, a másik pedig később, nem jelenti azt, hogy többet ér avagy kevesebbet. Pályázati határidő november 20.

A pályázók jeligés levél kíséretében, névtelenül küldik be munkájukat. A jeligét a dolgozatra is, meg a szerző nevét tartalmazó zárt borítékon is rá kell írni.

Pályázhatnak az Ifjú Évek előfizetői, kivéve azokat, akik már elhagyták a középiskolát.

A művek közlését decemberi számunkban kezdjük.

Ez az egyik.

A másik pályázat egészen újszerű:

Pályázatot hirdetünk az Ifjú Évek 1934. évi márciusi számának a megszerkesztésére.

Ennek a pályázatnak keretei teljesen tágak. Itt igazán érvényesülhet nemcsak az írói és költői, hanem a szerkesztői és újságírói talentum is. Ötletek szülehetnek a vezércikktől kezdve egészen a rejtvényrovatig. Kavaroghat a pompás diákfantázia, alkothat a fiatal ihletes lélek, és sercegethetnek a jó erős vagy a meg-megremegő kezekben szorongatott pennák.

Pályázni lehet részletekkel és teljes, átfogó munkával. Ötletekkel, rejtvényekkel, versekkel, tréfákkal éppúgy, mint egy teljes lapszámmal. A pályázat anyagában lehetnek rajzok, illusztrációk és fotográfiai is.

Ime, tehát a tér egészen nyílt. A cél kitűzve, lehet indulni!

A beérkezett pályamunkák elbírálását a szerkesztőség végzi. De mivel itten valóssággal arról van szó, hogy az ifjúság vegye át egyidőre a lap irányítását: elhatároztuk, hogy azokat a pályázókat, akik jó munkával jöttek, a februári „Ifjú Évek” összejövetelek során szerkesztői gyűlésre hívjuk össze a megkezdett munka befejezése céljából.

Ennek a pályázatnak a pályadíja összesen 100.— P. A pályadíj felosztásának mikéntjét később közöljük.

Beküldési határidő 1933. dec. 15. Januári számunkban közöljük, hogy a pályázók közül kiket hívunk meg a szerkesztőségi gyűlésre.

Olyan munkákkal, amelyek részt vettek az előbbi pályázaton, nem lehet pályázni.

Egyebekben a pályázatot illető feltételek azonosak az előbb kiírt pályázat feltételeivel.

Rajta hát! Meg kell mutatni, hogy akarunk, de nemcsak akarunk: tudunk is sikeresen és szép eredménnyel munkálkodni.

INNEN — ONNAN

A Mexikóban élő Farahumara nevű rézbőrűek a világ leggyorsabb futói. Már őseik is sportszerűen üzték a futást. Gyorsaságukról és kitartásukról tanuskodik, hogy a rohán lovakat kézzel fogják le. Évente többször 250 kilométeres versenyt rendeznek, melyben két falu népe mérkőzik egymással, éjt nappallá téve. A leggyorsabb futó legutóbb egy Francisco Aurelio nevű rézbőrű volt, aki legutóbbi versenyét még náluk is szokatlan rekordidővel nyerte meg.

Az írországi Quenstow-ban a napokban meghalt egy Maantosh Vilmos nevű tengerész, aki 47 éves szolgálati ideje alatt 1300-szor kelt át az Óceánon. Ha azokat a távolságokat, amiket hajóján bejárt, összeadnók, kitűnnék, hogy több, mint három millió tengeri mértföldet járt be.

Németország legrégebb fája Hennesdorf község egyik kertjében látható. Szaktudósok szerint a fa, amely nyaranta még lombkoronával pompázik, 1400 éves. Törzse 5 méter széles.

A növénylevelek súlyrekordját az agáve levele tartja. Gyakori a két méter széles, 30 font súlyú levél. Az agávéből készítik a mexikóiak nemzeti italukat: a pulquet. Érdekes, hogy egyetlen példánya e növénynek több, mint 20 mázsa nedvet ad.

A sidney-i múzeum kutató-expedíciója Új Déli Walesben folytatott ásatásai során őskori óriás madár csontvázát találta, melynek csontalkata némileg hasonlított az emuéhoz, azonban jóval nagyobb lehetett a moánál, melyet valaha Ausztrália legnagyobb ősmadarának tartottak, és amely kb. 5 méter magas volt.

Az oxfordi egyetemnek Palesztinában működő régészeti bizottsága megtalálta **Keresztelő János sírját**, amelybe Heródiás király a szent ember fejét eltemettette. A sír Jeruzsálem közelében, a Samária-hegyen van és mozaiktábla mutatja János megöletésének képét. Angol tudósok szerint azonban ez a tábla csak a későbbi századok valamelyikében kerülhetett a sírra.

Kenyon, a jeles angol kéziratbúvár, felfedezte a **Biblia legrégibb kéziratait**. Az újonnan napfényre került kéziratok a Biblia 18 könyvét tartalmazzák görög nyelven, köztük a Teremtés könyvét, Dániel és Ezékiel könyvét, a négy evangéliumot, az apostolok cselekedeteivel együtt. A legrégibb kézirat a második évszázadból származik, a IV. század elejéről és az V. század elejéről.

Pricke Hermann, német fizikus a **Napról új elméletet** hirdet. Megállapította, hogy a Napnak annyival nagyobb a hőfoka, amennyivel nehezebb a földnél: huszonnolcszor. Most további kutatásai alapján hamisnak mondja azt a hitet, hogy a nap gázforma test. Szerinte a Nap szilárd anyag s a belőle áradó hő nem atomzúdódás eredménye, hanem abból a forró gőzkörből származik, amely voltaképpen a hideg Napot körülveszi. Pricke körül a tudósok egész társasága tömörül.

A **világ leghosszabb hídja** Dániában lesz. A dán kormány megbízást adott egy angol cégnek, hogy építse meg a hidat Seeland és Laaland szigetek között. A híd két mértföld hosszú lesz.

A **világ legnagyobb fényképezőgépe**vel dolgozik az U. S. A. Geological Survey. A roppant készülék súlya segédberendezéseivel együtt 3500 kg. A lemezek felülete egy négyzetméterre rüg. A gép mozgatása villamos motorokkal történik.

Dr. Moesz Gusztáv, a Magyar Nemzeti Múzeum igazgatója, megállapította, hogy a főváros környékén **1200-féle gomba** van. A múzeum növénytarában 1920-ig 78 ezer gombafajtát írtak le, s ez a szám azóta tetemesen megnövekedett. P. F.

A JAMBOREE

Előzmények, előkészületek

Z elmúlt hetekben az egész világ érdeklődésének középpontjába került Magyarország. Nem valami politikai események voltak e kicsiny országra a világ figyelmét, hanem a cserkészeknek az a nagy világtalálkozója, amelyről a rádió éppúgy, mint a sajtó részletes és színes beszámolókat küldött szerte a világba, hogy így elégítse ki a személyesen részt nem vehető nagyszámú érdeklődő közönségnek, aggódó szülőknek, hozzátartozóknak a

kívánságát. Ezt a szokásos, s négyévenkénti világnagygyűlést rendezte meg a magyar cserkészlet ezidén Gödöllőn.

Ha a megrendezésre adott megbízásnak a gyökerét keressük, akkor vissza kell tekintelnünk a birkenheadi Jamboree-ig, sőt azon túl arra az öröndetes és szép fejlődési folyamatra, mely egyúttal meg is magyarázza a jubileumi Jamboreen résztvevő magyar csapat szép sikerét. Tehát a birkenheadi Jamboree ebből a szempontból a magyar cserkészmozgalom történetében csúcspontot jelent. Éppen ez a szép sikeres munka bátorította fel

a Magyar Cserkész Szövetség vezetőségét arra, hogy bejelentse igényét a következő Jamboree megrendezésére.

A Jamboree megrendezésére való megbízást mindig egy konferencia szokta megadni, amely dönt a beérkezett igénylések fölött. Ez a nevezetes konferencia a VI. nemzetközi konferencia volt, amelyet két évvel ezelőtt tartottak meg Badenban. Itt határozták el, hogy a IV. Világjamboreet Gödöllőn tartják meg és annak megrendezésével a Magyar Cserkészszövetséget bízza meg. Nagy örömet szerzett ez a határozat, s bizonyára ha egy magyar csapat is ott tartózkodhatott volna a zöldasztalos teremben, egy hatalmas háromszoros huj! huj! hajrá! kiáltás lett volna erre a válasznak, amely egyúttal a köszönetet és a nehéz, kemény munkára való felhívást is jelentette volna. Mert, hogy nem volt könnyű ennek elvégzését tenni, azt éppen gróf Teleki Pál táborparancsnok állapította meg azon kijelentésével, hogy „súlyos vállalkozás világgazdasági krízis közepette cserkészvilágtalálkozót rendezni.”

Okulásul felvethetjük azt a kérdést: mi volt itthon ennek hallatára, hogyan fogadta a közvélemény, a cserkészek, az egész ország ezt a döntést? Most is azt láttuk, hogy akadtak kishitűek, bizalmatlankodók, kételkedők, akik könnyelmű, megdöbbenéssel lépésrel vádolták a cserkészeket, főképpen a vezetőséget, hogy erre vállalkozott, sőt erre még maguk jelentkeztek. És ki győzött? ... a hit, a becsületes, tisztességes, odaadó munka, és az a magyar akarat, amely már sokszor bámulatba ejtette ezt a hitetlenkedő tábort, sőt az egész világot, mert tudott csodákat művelni. Már pedig, ha mindent tekintetbe vesszünk, úgy ez is csoda volt.

A konferenciának ezen határozata után megindul az a 18 hónapon keresztül szakadatlanul folyó kemény munka, amely előkészítette a Jamboreet úgy, amint az a szemünk előtt lefolyt. Megindulnak a tanácskozások, amelyek sorát rögtön a konferencia után még Badenban megtartott első megbeszélés nyitott meg. Azonban, hogy ezt a munkát valamennyire is sejteni tudjuk, azért mindenkeleltől azt a szervezetet — amit sokan talán egyszerűen gépezetnek mondanának — kell

futólagosan, minden különösebb részletezés nélkül áttekinteni, amelynek elsősorban és legfőképpen tulajdoníthatjuk az egész Jamboree sikerét. Azonban, amint már említettük, ezt a szervezetet nem szabad egy beállítható és pontosan működő gépezetnek tekinteni, éppen annál fogva nem, mert annak tagjai, munkásai lelkek, *cserkészlelkek* voltak, olyanok, akik éjjelt nappal egy munkában töltötték el, tudták az ellenkezéseket, a lekicsinylő, megvető megjegyzéseket a cél érdekében szó nélkül hagyni, a mutatkozó cserkészietlen viselkedésből folyó kellemetlen eseteket tudomásul venni, a tanulságot a jövő szempontjából levonni, de azon nem rágódní, s elkeseredni, hanem tudtak a munka tüzebe mindig új erőt, új eszméket és fokozottabb lendületet vinni. Ez nem gépmunka, ez cserkészmunka volt.

Az egész szervezet és *táborparancsnokság* élén állott a táborparancsnok, gróf Teleki Pál tb. főcserkész, magyar királyi kormánybiztos személyében, aki mellett a vezérkari főnök, vitéz Farkas Ferenc munkálkodott a mellé beosztott két segédtsízzel. Az első nagyobb hivatal volt a vezérkari iroda, amelyhez a titkárság és segédhivatal tartozott. Ezenkívül igen nagy szerepük volt az összekötő szervezeteknek. A táborparancsnok, a vezérkar és az egyes táborparancsnoksági szervezetek a premonitri rendnek gyönyörű új intézetében voltak elhelyezve.

Az egész tábort *altáborokra* osztották be és pedig 10 altáborra. De ha még hozzávesszük a különleges tábortokat, mint a kisfiú-telepet, a segéd-, repülő-, vici-cserkész-, siketnéma-, delegátus-, öregcserkész- és vendégtáborokat, akkor az altáborok, illetve tábortok — értve ezeken nagyobb szervezeti egységeket — száma 17-re emelkedik. Minden egyes altábor élén az altáborparancsnok állott, aki mellé voltak még beosztva a különböző tisztségviselők, mint az irodavezető, szórakozási vezető, gazdasági vezető, orvos, sajtó összekötő, a különböző felekezetek lelkészei és a tolmácsok.

Az egész világjamboree szervezetében nagyon fontos szerepet töltötték be az egyes *szakcsoportok*. A szakcsoportok száma is 17 volt. Ilyen volt a külügyi csoport; a szórakozási csoport a maga sokféle elágazásával

(mozi, zene- és énekkarok, játékok, táncok, versenyek, tábornitzek); a lelkési csoport, minden felekezet külön-külön munkával; a vízi csoport; a fotó raj; a sajtó. Külön csoportot képezett az egészségügyi, mentő szolgálatot végző raj (helyesebben csapat). A szakcsoporthoz tartoztak még a társadalmi csoport, ők fogadták az idegeneket, a meghívásokat ők végezték; a kirándulási csoport, akik a külföldieknek Magyarországon tett kirándulásaikat intézték a tolmácsokkal karöltve; ott vannak a törzscsapatok, a névtelen közszolgálatosok; a gazdasági csoport szintén a maga különálló és nagyfontosságú elágazásaival; külön csoportot képezett a műszaki csoport, amelynek munkájáról még külön és részletesen is lesz szó; a szállítási vezetőség, amely csoport az egész Jamboree szállítási ügyeit intézte; a híradásvezetőség (hangos-híradó, posta, gödöllői cserkész-híradó központ, budapesti cserkész-híradó központ, cserkész távirda, rövidhullámú adó, rádióközvetítés); a tábori rendőrség, a félelmetes sárgacsőrű nagy csapat; a budapesti csoport és a légügyi csoport a maga alosztályaival, mint motoros, motornélküli és modellező csoportokkal.

Mindez csak külső váz, keret, amelyet papírra lehet vetni, amelyben munkálkodott a magyar cserkészmozgalomnak kiváló vezetősége és a cserkészeknek nagy tömege. A szellemet, a mozgató lelket, azt csak érezni és látni lehetett. Mindezt a sok csoportot azért említettük meg, hogy valami kis fogalmat tudjon alkotni a Jamboreenak nagy méreteiről az az olvasó, aki történetesen nem lehetett ott. Ezeket az adatokat később, a naplószerű leírásban közölt számadatok igyekeznek majd kiegészíteni s világosabbá tenni.

Eddig megismertük az előzményeket és az egész szervezetet, most még rövid pillantást vetünk az előkészítő munkára.

Az első dolog volt ennek a szervezetnek az összeállítása, ami éppenséggel nem sorolható a könnyű munkák közé, mert hiszen bármely kisebbszéri hivatalnak is a véletlen kifejejtése súlyos következményekkel járt volna. A szervezet összeállításában azonban némi tapasztalata, és ha szabad úgy mondani, gyakorlata is lehetett a magyar vezetőségnek, hiszen éppen

a birkenheadi Jamboreen résztvevő magyar csapat olyan szervezettel indult el, amely nemcsak hogy megállotta — még pedig kitűnően — a tűzpróbát, hanem amelyre, mint alapra, bátran építhettek. (Sőt a megyeri Nemzeti Nagytáborról sem szabad e tekintetben megeledkezni.) Ez a szervezetség és alapos felkészültség bizonyára közrejátszott abban, hogy a nemzetközi konferencia éppen Magyarországnak, a magyar cserkészletnek adta a megrendezés feladatát.

A szervezet összeállítása után az egyes csoportok kezdték meg a maguk működését. A pontos programok, nemcsak naponkénti, hanem óráról-órára való munkabeosztásuk kidolgozása hosszas és alapos munkát igényelt. Mindez, mondjuk, a cserkészlet területén belül folyt. De ezenkívül és ezenfelül tárgyalásokat kellett folytatni az egyes közigazgatási és hatósági szervekkel, gazdasági és élelmezési üzemekkel, vállalatokkal és személyekkel. Ez tehát itthon, a szűk határokon belül folyt le. De a Jamboree az egész világ cserkészei számára szóló találkozás, e révén részletes tudósításokkal, ismertetésekkel kellett szolgálni a különböző nemzetek cserkészvezetőinek, elsősorban pedig a nemzetközi cserkészirodának, Baden Pownak. Ebbe a munkába kapcsolódott bele legfőképpen a külügyi hivatal a maga összes szerveivel. Sőt az utolsó hetekben már a rádió is szolgálatába állott a cserkész-meghívásoknak, s esténként sokszor hallhatunk idegen nyelven külföldi cserkészek és szülők részére szóló előadásokat, üzeneteket, meghívásokat. Ebbe a nagy, hatalmas munkába tehát lassan-lassan a cserkészeket túl az egész ország is bekapcsolódott, mert hiszen nyilvánvaló volt, hogy itt nem csupán a magyar cserkészek munkájáról, a rájuk bízott feladat sikeres elvégzéséről való beszélésről, jóhírnevük megtartásáról és fokozásáról van szó, hanem egy egész népnek, nemzetnek a fain keresztül történő clyan próbatételéről, amely a jelen esetben adott, szűk korlátok között a létjogosultságát vagy pedig a várható pusztulását fogja tükrözni.

Bendl Andor.
gimn. VII. o. t.

SIR A FERGETEG

IFJÚSÁGI REGÉNY.

Irta: Cserepes Sándor.

(9. folytatás.)

Battonyai megremegett fektében, s keze önkéntelenül odakapott a puska agyához. Kajetán előrekúszott a bokrok közt oda, ahonnan be lehetett látni az országút kanyarulatát, s a végtelen sötétségbe meresztette a szemét. Odalent éppen abban a pillanatban aludt ki egy autó lámpása, azután tovább terpeszkedett szét a völgyben a fekete éjtzaka.

Azután már össze-vissza durrogtak a fegyverek. A süvítő szél hangja mintha elveszett volna, emberi hang is csak olykor-olykor csapódott a fönt lévők föléhez.

A fosztogató csehek első csapatja teherautón érkezett a kanyarulathoz. Az autó félfényre enyhített reflektora nem fedezte fel utasai előtt az út mentére lebocsátkozott fegyvereseket, azok azonban már jó messziről megfigyelhették a lassú menetben közeledő járművet. A főhadnagy parancsára nagyhirtelen elgátolták a hídnál az utat az erdőszélen összerakott hasábfával.

A bekanyarodó autó, mintha valami megrettent vörösszínű éjtzakai szörny lenne, egyszeriben meghökkent az előtte felbukkanó torlasznál. Ám a csúszósra ázott úton bizony hiábavaló volt minden fékező kapaszkodása, a következő pillanatban nagy esattanással ütközött neki a hasábfagátnak.

A katonák, akik a kocsiban sűrűn egymás mellett álltak, a fékezésre meg a

zökkenőre csak úgy dültek halomba. Mint ahogy halomba dül a felállítgatott kártyasor, ha csak úgy egy újjal is megbökjük a legutolsót. Egyike-másika alkalmasint le is potyogott, mert ugyancsak erős huppanásokat lehetett hallani. És még szerencsés volt az az ipse, aki ilyen rövid úton távozhatott az alkalmatlan járműről, mert, aki fennmaradt, bizony könnyen palacsintaként szemlélhette gyatra mivoltát.

Hát ekkor sült el az első puska. Az, amelyiknek durranására Battonyai úgy megremegett fönt. Nyilvánvalóan nem gyilkolási szándékból lötték, de mivel a szándékok rejtve maradnak és csak a következmény lesz világossá: a lövésre a sátrándiak ellenséges indulatot véelve, árokból, híd mögül, vízmosásból olyan lövöldözést kezdtek, hogy csak úgy visszhangzott belé a völgy. Isten esudája, hogy emberéletben nem esett kár! Nem csak az ellenség bőre maradt épen, de a sötétben vaktában kirepített golyók, még a mieinkben sem tettek kárt.

Mire a gátbaszaladt autórakomány sárból, vízből, egymás hegyről-hátáról összeszedelőzködött, addigra már annak reendje és módja szerint le is fülelték őket. Csak egy-kettőnek sikerült elszelnie a nagy zürzavarban, a javát fogolyként kísérték a városba.

Közben pedig odafent az égen csúnya szél hadakozott a havasesőt hullató fel-

legekkel. Úgy látszik, sikerült is a megmegújuló támadás, mert kis idő múlva kezdett szertezülleni a tömör felhőtábor. Északkeletnek már át is világította a hold az ég sötétségét, aztán pedig tiszta fényében bukkant elő, s megcsillogtatta hideg sugarait az itt-ott fehéren megmaradt fiatal havon. A holddal szemben még látszottak a vesztett esatából vadul hazarohanó felhők, de lassan megúnta kergetésüket a szél, s mintha misem lett volna, egykedvűen ült meg az északi hegyek fái mögött.

Hosszú és üres nesztelenség vette át a helyét. Fönről a tetőről csak annyit lehetett látni, hogy az országúton elindult egy nagyobb csoport Geresd irányába. Nekik tovább is ott kellett maradni és várni. Várni a kísérteties holdsugártól megenyhített homályú erdőn. Érdekes, hogy amíg egészen sötét volt, sokkal bátorságosabban érezte magát mindenikük, mint most, hogy a sötétség, meg a holdfény ilyen bolondosan összekeveredett az erdőben. Bizonytalan alakok settenkedtek körülöttük. Mintha puska lett volna a galagonyaember kezében, aki ott térdelt a mögött a nagy fa mögött. Odább pedig — majdnem tisztán lehetett látni — egész esomóan lopakodtak egymásután előre.

Felálltak fektükből a fiúk. Persze tüstént eltűnt a galagonyaember is, meg minden más is, és csak a csöndes erdő vette körül őket.

Battonyai örült, hogy nem figyelmeztetett senkit a látására. Hiszen sejtette ő — ha nem is tudta biztosan — hogy amit lát, az nem valóság, hanem csak úgy tréfából összejátszott ellene a szeme, meg a fantáziája.

Már jó messze járhatott a Bükkönygeresd felé útrakelt csapat, amikor egy

lovasság vágtatott abból az irányból sebesen végig az országúton. Megfeszített figyelemmel lesték az érkezőt: nem ellenség-e? Az azonban a hídnál hirtelen megállva, leugrott a lóról, s kúszott fel, amilyen gyorsan csak tudott a domb peremére. Közülük való volt, s parancsot hozott: az ott hagyott emberekkel tüstént induljon el a dombháton egyenest a csákányosi erdészlak felé, s szállja meg az ottani erdei utat.

Örültek, hogy végre elindulhattak.

A csákányosi erdészlak nem volt onnan messze. Egy jó félóra alatt még az éjtszakai erdőben botorkálva is odaértek. A ház kutyái a szokatlan vendégeket megneszelve, éktelen ugatásba kezdtek, embereink azonban — lehettek mindössze vagy harmincan — mitsem törődve a szíves látással, mindjárt „dekkungolták” magukat az útmenti fatelep pompás fedezékeiben.

És alig, hogy elhelyezkedtek a farakások mögött, már meg is jöttek azok, akikre vártak. Rendetlen menetben igyekeztek elhaladni a telep mellett a hátramaradt csehek, akik bizonytalansággal az autós kalandból megmenekült társaiktól megtudták, hogy az országúton nem tanácsos előbbre menni, s bekanyarodtak az ismeretlen, de mégis biztonságosabbnak látszó erdei ösvényre. Nagy lármájukkal elarulták érkezésüket. Bükkönygeresden bárhanem igen felöntöttek a garatra, mert ugyancsak bőszen kurjongattak, sőt egyikük, másikuk még valami méla cseh nótát is belezengett rekedtre ordított hangján a holdas erdőbe.

A lovon jött katona, aki a kis sereg parancsnokságát átvette, utasításához híven, jó előre, messziről feléjük lövetett.

(Folyt. Köv.)

KERESZTREJTVÉNY.

(15. pont.)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16		
17					■		■	18					■	19			
20		■	21		22	■	23			■	24		■	25	■	26	
27		28		■	29	30				31	■	32		33		34	■
	■	35		36				■	37			■	38				39
	■		■	40				41			■	42					
43	44		45	■	46			■	47	48			■	49			
50		■	51		■		■	52	53			■	■	54	■	55	
56		57	■	■	58		59				■	■	60		61		
62			■	63		■	64				65	66					
67				■	68	69	■	70									■
71			■	72			73				■	74					75
76			77			■		■	78		79			■		■	80
	■	81		■	82	83				■		■	84	85		86	
87				88				■	89	90	■	91					
	■	92			■	93		94			95		■		■	■	96
97	98				99	■	100					101		102	103		
104			■	105		106					■	107					
108			109		■	110					■	111					
112						■	113		■	114				■			■
115					■	116		■	117				■	118			119
	■	■	120		■	121		122							■	123	
124	125	126			127	■	128			■	■		■	129	130		
131																	132

Beküldési határidő október 20.

Vízszintes sorok: 1. (folytatva a 16. függőlegessel, majd a 132. vízszintessel, jobbról balra, végül a 131. függőlegessel fölfelé, vissza egész az 1-ig) Petőfi egyik versének első szakasza. 17. Németül: lap. 18. Ford.: gyermekévé fogad. 19. Helyhatározószó. 20. Igeköltő. 21. Húz ellentéte. 23. Önmagába visszafutó szabályos görbe vonal. 24. Latinul: üdv! 26. Kettős latin mássalhangzó. 27. Ford.: női név. 29. Utal, első személyben. 32. Ford.: hegység. 35. Csalitcs erdő, névelővel. 37. Ezen megy a vonat. 38. Erre a hét napra (ford.). 40. Két világrész neve. 42. Biborvörös szín (betegség is). 43. Lat. Isten. 46. Zenei félhang. 47. Szín. 49. Ford.: ilyen zászlóik is vannak a cserkészeknek. 50. Azonos mássalhangzók. 51. Nemzet. 52. Napszak. 55. Gabonanemű. 56. Arcrész. 58. Igen nagy szám. 60. Központi része. 62. Táviratokban így írják azt, hogy: bő. 63. Ásvány. 64. Szegfű, rózsa, mályva. 67. Női név. 68. Csapadék. 70. Ford.: a lovasság a hegy mögül... 71. T. T. D. 72. A budai hegyvidék egy nevezetes fája volt. 74. Miket fog a rákász? 76. Lecsapás. 78. Zománc. 80. i i i. 81. 51. római számmal. 82. Afrikai ország. 84. Két szó; 1. á á á á, 2. női név becézve. 87. Ford.: gáz. 89. G. I. 91. Régi nagy úr kísérelő szolgálója. 92. T. E. Z. 93. Arcodon. 96. Folyadék. 97. A nyárfa. 100. Nagy poéta. 104. Á. R. E. 105. Percet árul. 107. Nem símán. 108. A Nadir ellentéte. 110. Ford.: férfi név. 111. Ford.: Zala... 112. Most van. 113. Pici patak. 114. Római sereg. 115. Örlő hely. 116. eredet. 117. Németül: rész. 118. Afrikai ország. 120. M. B. 121. Két magyar költő. 123. O. K. K. 124. Ebben áll a vadász. 128. E. R. I. 129. Dühöngő női mitológiai alak.

Függőleges sorok: 1. Lásd 1. vízsz. 2. Az anyag alkotója. 3. E napon. 4. Ford.: németül: kérek. 5. Ford.: helyhatározószó. 6. Ásvány. 7. Nem hátul. 8. Sáros megyéből való. 9. Z. T. 10. Ford.: Apa másképpen. 11. Paripája. 12. Egyik testrésze, névelővel. 13. Ford.: Névelő. 14. Mutatószócska. 15. Női név. 16. Lásd 1. vízsz. 22. Ford.: a golyó... 23. Házi állat. 25. Olyan erdőrészt, amelyből kivágták a fákat. 28. Píyen leves is van. 30. A juhász a nyáját haza... 31. Hangosan szóltam. 33. A trombita hangja. 34. Más szóval: Ügyetlenek. 36. Ek. 39. Píyen fogó is van. 41. A Bükk hegység híres barlangja, amelyben a régészek értékes leletekre bukkantak. 42. S. L. 44. Tönkretette. 45. Sporteszköz. 48. I. E. 53. Ifjúsági regény címe. 54. Nép. 57. Így kell szeretni a hazát. 58. Pajkosság. 59. L. K. 60. Elkülönülés. 61. Ezt adnak a társasjátékokban. 65. Rag. 66. Vég... (költő). 69. Ford.: Vés. 72. Ford.: Személy névmás. 73. Két szó: 1. elszelel; 2. próféta neve. 75. Ford.: Földtan. 77. Dézsma. 79. Rangjelző. 83. Rés. 85. Gyermek öröme. 86. Azonos mássalhangzók. 88. Hónap. 90. Öreg. 91. Ford.: jó étel. 94. Kuttyák réme. 95. Mássalhangzó. 98. Ford.: Volt ifjúsági lap. 99. Igeköltő. 101. Ford.: ize van. 102. Ford.: Szarvasfajta. 103. Cserkészvilágtáborozás, fonetikusan. 106. R. A. 109. Az otrombán nagyra és alaktanra szokták mondani. 111. Németül: kövér. 114. Női név. 116. U. a., mint a 116. vízsz. 117. Ford.: angol számjegy. 119. Kétszer: i i i. 122. Csapatrészt (ford.). 125. Ford.: Tagadó szó. 126. S. B. 127. Mutató szócska. 130. Német praepozíció.

XII. ÉVFOLYAM, 1. SZÁM.

BUDAPEST, 1933. OKTÓBER 1.

IFJÚ ÉVEK. Ifjúsági folyóirat. Kiadja: **Algöver Andor.**

Felelős szerkesztő: **RUTTKAY MIKLIÁN GYULA.**

Főszerkesztő: **Dr. BÖHM DEZSŐ.**

Lapunk minden hó 1-én jelenik meg a tanév folyamán.

Előfizetési ára egy évre **4** pengő, egyes szám ára **50** fillér.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, IV., Deák-tér 4, II. emelet.

A kiadóhivatal vezetője: **Ruzicska László.**

Postatakarékpénztári csekkszámja száma 26111.

Hivatalos és fogadó-órák minden szombaton 6—7.